

TAJNI MONETARNI RAT- GADAFI PROTIV ROTŠILDA?

KADA "LUDAK" UMISLI DA JE VLASTELIN I STVARNO STVORI DRŽAVU

Kako je Libija pod vođstvom Moamera el Gadafija "tiranina i ludaka", kako ga vide na Zapadu, postala najbogatija afrička država potpuno suverena i spremna da uvede novu monetu u trgovini sa naftom- islamski zlatni dinar i beskametne kredite. To bi značilo da Zapad više neće moći da kupuje naftu od afričkih zemalja spekulativnim novcem.

Piše:

Ivona Živković

Voda, zemlja, ljudi i zlato – osnovne su strateške sirovine na kojima počiva egzistencija svake suverene države. Voda je energent života, zemlja je stanište, zaklon i hrana, ljudi su stvaralačka energija, a zlato je osnova za trgovinu odnosno cirkulaciju stvaralačke energije. Ako nedostaje samo jedan od ova četiri stuba, suverene države ne može biti, a narod koji nema sopstvenu državu je ili roblje ili narod lopova, koji mora čitavog života da živi među drugima krade ili prosi. Poznati vam je bar jedan takav narod.

Na žalost, i danas se u školama uči da je robovlasničko društvo odavno rasformirano, što je apsolutno netačno. Današnje takozvano "slobodarsko" i "demokratsko" društvo samo je iluzija stvorena odlukom jednog vlastelinskog kartela da se skloni iz javnog života i da robovi ne gledaju u kakvoj raskoši i rasipništvu žive.

Ali, za razliku od feudalnih vlastelina koji su bili vladari određenih zemljišnih poseda, moderna vlastela je sebi vladarski tron obezbedila spekulativnom trgovinom- tj. zamenom zlata za papirne priznanice, i nije vezana ni za jednu zemlju. Njihova teritorija su sve, zemlja i svi posedi na kojima trguju, a to je praktično čitav svet. Svet bez granica i globalistička ideologija je njihova izmišljotina. Ovaj trgovački kartel formiran od venecijanskih srednjevekovnih trgovaca uspeo je u periodu od nekoliko stotina godina da najmoćnijim ekonomijama sveta nametne kao legalno sredstvo plaćanja svoje papirne priznanice, odnosno novac koji oni emituju i iza koga odavno ne stoji ni zlato niti bilo koje druge vrednosti. Prodajom ove izmišljene vrednosti (spekulativnog novca) oni su milijarde ljudi širom sveta teško zadužili i praktično porobili.

Da su SAD najveća robovlasnička plantaža očigledno je iz činjenice da je zemlja na ivici bankrota, jer ima takozvani nacionalni dug preko 14 triliona

dolara i nije u stanju da plaća robu koju uglavnom uvozi iz drugih zemalja. Iako imaju i sirovine i tehnologije i radnu snagu i konstantno poslednjih šezdeset godina ratuju po čitavom svetu, od toga nisu ostvarile nikakvu dobit. Sva dobit je otišla privatnim korporacijama.

SAD su inače početkom sedamdestih godina već jednom bankrotirale, kada nisu bile u mogućnosti da uzetu robu plaćaju svojim zlatnim dolarom. Od tada je dolar postao vezan za naftu, a "američko" zlato koje je nakon Drugog svetskog rata preliveno tu iz čitavog sveta, posebno od poražene Nemačke, postepeno je odlazilo u švajcarske banke gde ga sada kontroliše, čuva i prodaje kome hoće - katolička crkva. Ova ustanova je neformalno najveći posednik i diler zlata u svetu.

Ova globalna pljačka i stavljanje pod kontrolu malog broja ljudi - zlata, prirodnih resursa, nauke i visokih tehnologija, u poslednjih stotinu godina uzela je takve razmere, da već i prosečno inteligentni ljudi shvataju da su samo obično roblje koje se zamajava kojekakvim medijskim i političkim pričama o "ljudskim pravima", "slobodama" i "demokratiji". Tako se i SAD kao najveća robovlasnička kolonija medijski prikazuje kao "najdemokratskija zemlja na svetu", na nekakvim izmišljenim rang listama. "Demokratija" je praktično postala paravan za najveću pljačku i teror, dok se narod hipnotiše raznim političkim komedijašima i manekenima koji mu drže nekakve političke govore pune isprazne retorike. Većina njih, evidentno je, ima problem sa elementarnim logičkim zaključivanjem i živi u iluziji o sopstvenoj moći.

Ogromna Rusija nije imala nikog drugog da je predstavlja u svetu do ovog malog čoveka levo, dok ogromnu Ameriku predstavlja potomak afričkih robova koji ne može da dokaže da je rođen makar na Havajima. Nije li to čudno?

Svi oni koji zalutaju u ove političke vode i pokažu malo više inteligencije i smisla za kvalitetnije i racionalnije vođenje nacionalnih ekonomija, postaju smetnja i preko noći dobijaju naziv "diktatora i tiranina". Lihvarskoj vlasteli sa [političkom centralom u Londonu](#) su potrebni glupi i poslušni pljačkaši sopstvenog naroda.

LIHVARI SU UNIŠTILI TURSKI KALIFAT

Kada je srednjevekovni Turski kalifat koji je postojao u južnoj i istočnoj Evropi izgubio dominantnu ulogu u svetskoj trgovini, centar trgovačke moći se preselio u London, krajem 17 veka. Čitava Evropa, SAD, Indija, Japan i Afrika postali su nakon toga robovske države kojima su upravljali katolički iluzionisti puneći zlatom džepove i trezore londonskom trgovačkom kartelu. Zato je danas čitav svet u teškim dugovima.

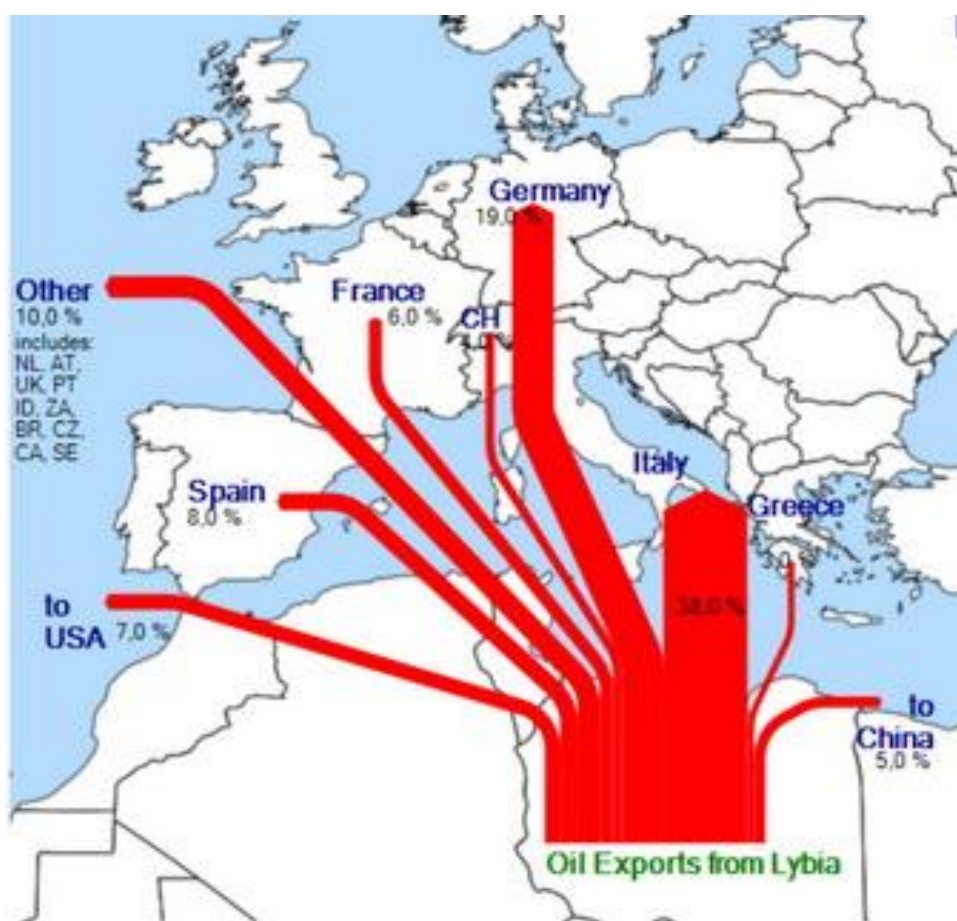
Otkrićem nafte na Srednjem istoku evropski lihvari su videli odličan biznis. Veštim podmićivanjem lokalnih efendija bankari su ušli sa njima u partnerski biznis sa naftom (ali i bračne veze), i to tako da su najlakovernijim efendijskim porodicama garantovali moć, nezavisnost, crtali im granice i darivali ih kraljevskim titulama, obećavajući im velike investicije i veliki preporod zemlje.

Glava pogate porodice iz plemena Sanusi, Muhamed Idriz 1951. sklopio je, naivno kao i mnogi u Arabiji i Persiji, jedan takav dil. Uz podršku SAD i Britanije on je dobio "nezavisnost" i kraljevsku krunu na prostoru današnje Libije, koja je nakon Drugog svetskog rata i poraza Italije, bila vlasnik ove kolonije. Oko 150 plemena koja su ovde živela, niko vekovima nije mogao da ujedini, ni Turci, ni Italijani, ni Britanci, ni Sanusi. A bankarima je bilo neophodno da za biznis sa naftom imaju stabilnog veleposednika koji će im biti veran poslovni partner. Tako je ova zvanična "nezavisnot" Libije i davanje moći Idrizu omogućilo londonskim trgovcima da obilato uz podršku lakovernog kralja koriste libijsku naftu. I zaista ogromna nalazišta nafte počela su da se sve više otkrivaju. Ali, libijski narod od toga nije imao vajde.

Medjusobna borba evrospoke vlastele za što veće parče kolača vodila je nizu državnih udara u kolonijama, nastojanjima da se orode sa lokalnim kraljevima i dr. U jednom takvom vojnom udaru 1969. svrgnut je kralj Idris i na čelo Libije je došao mladi pukovnik Gadafi. I danas je na čelu Libije, iako

odavno nema nikakvih formalnih funkcija. On je jednostavno vlastelin države Libije – vođa revolucije.

Koliko je "lud" Moamer el Gadafi (kako ga Zapad stalno prikazuje), vidi se iz toga da je veoma brzo ujednio sva plemena, posebno dve velike libijske etničke grupe zbog kojih je Libija uvek morala da bude podeljena na dva administrativna dela. Gadafi je napravio jaku unitarnu državu. Naftne ugovore sa stranim kompanijama je napravio tako da je najveći deo novca od nafte ostajao Libiji i to na korist narodu, tako što je glavna naftna kompanija bila 100 posto u vlasništvu države. Proizvodnju nafte sveo je na samo jedan dolar po barelu, dok je kod drugih zemalja cena išla i preko 100 dolara.

Ogromnu zaradu od nafte Gadafi je koristio za kupovinu oružja i formiranje vojske, što su i drugi radili i u čemu im je Zapad obilato pomagao uzimajući im tako dobar deo novca od prodane nafte.

Dok je Izrael još bio u povelju, kao hram u koji danas dolaze svi svetski političari kako bi izrazili svoju privrženost evropskoj oligarhiji i njenom naftnom i bankarskom biznisu, tu prikrivenu ulogu je nakon Drugog svetskog rata imala SFR Jugoslavija. Tu su dolazili svi "afrički revolucionari" kojima je bilo potrebno da kupe oružje, dobiju keš novac za svoju "narodnu

revoluciju", obuku, edukaciju itd. Jugoslavija je formalno bila nesvrstana, slobodarska i ateistička zemlja, i to je islamskim narodima Trećeg sveta stvaralo iluziju da nisu više pod okupacijom Zapada i lihvarske mašinerije sa centralom u Londonu.

Tito je zvanično bio sin slovenskog balkanskog naroda (niko nije znao njegovu pravu biografiju i povezanost sa Rotschildima i Habsburgovcima, odnosno nemačkim lihvarima) i zato je bio rado vidjen gost u Trećem svetu i postao je "vodja nesvrstanih". Sa takvom prikrivenom misijom razvijana je i jugoslovenska privreda (koja je dobijala unosne poslove u tim zemljama) i u kojoj je polovina državnog budžeta uvek bila negde van zemlje i samo nekoliko najjupućenijih službenika tajne službe je znalo za tokove tog novca. Tako je Jugoslavija bila pravi trojanski konj za porobljavanje Trećeg sveta.

I mladi Gadafi je tu bio uvek dobrodošao i rado vidjen gost. Ali, je očito bio inteligentniji i hrabriji od ostalih. Znao je da vojska ne može da funkcioniše ako zemlja nema jaku privredu, a privrede nema bez nezavisnog izora vode. Voda je energent broj jedan. U stvari ono što oslobađja energiju iz nafte je voda. A Libija dovoljno vode nije imala. I to je bio problem svih arapskih zemalja. I zapad je to znao i zato im oružje i prodavao.

Ali, priroda funkcioniše malo drugačije od onog kako bi hteli lihvari. U stvari gde ima nafte ima i vode jer se i jedno i drugo stvara duboko u unutrašnjosti zemljine kore. Čitava planeta se praktično stalno puni vodom, ali ona ne izlazi uvek na površinu (što zavisi i od telurskih struja) već može ostati milionima godina zarobljena duboko pod stenama. Takva vodena skladišta duboko pod zemljom se nazivaju akviferi. Da Libija sa skoro dve trećine svoje teritorije leži na ogromnim akviferima, otkriveno je još 1959. u potrazi za naftom.

SAHARA LEŽI NA VODI

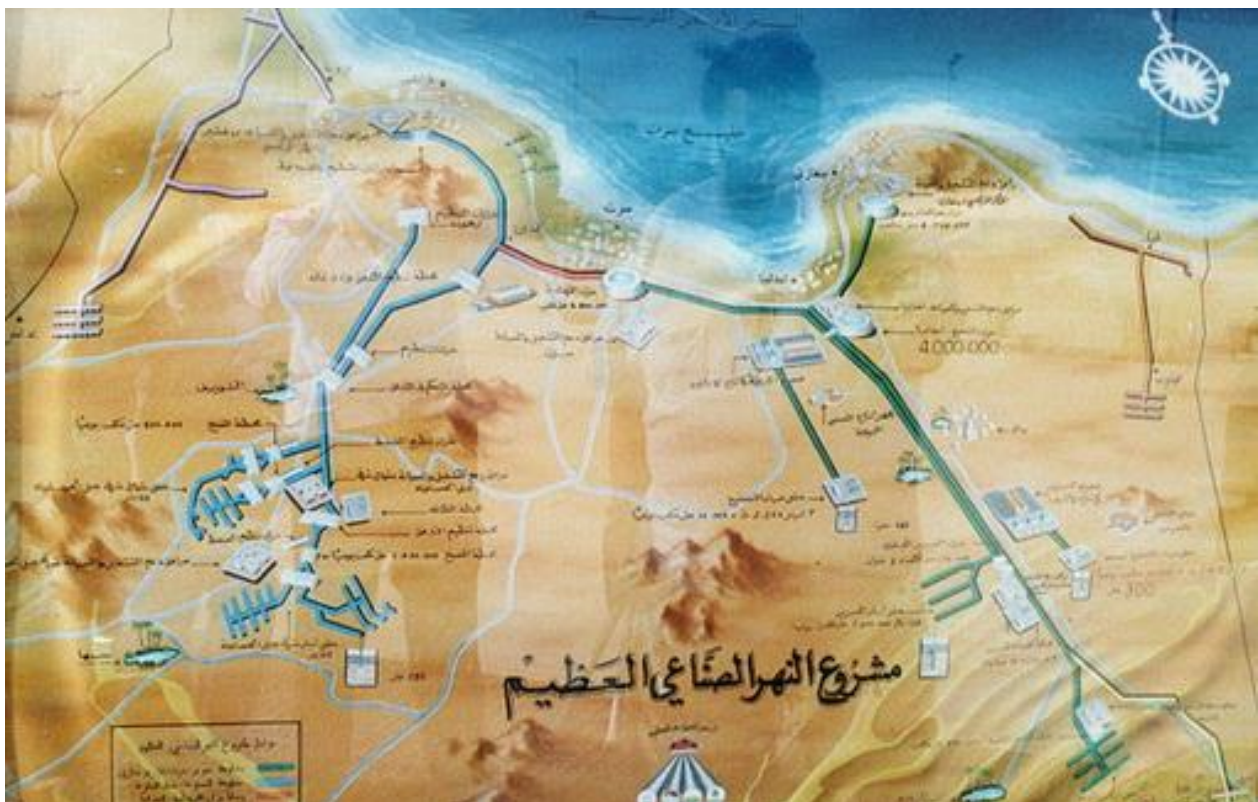
Voda u akviferima je veoma čista, jer je prošla prirodan put filtracije kroz kamen i potrebno je samo iskopati dublje ukoliko je neka prirodna žila negde ne izvuče na površinu. Po proceni stručnjaka ovi akviferi u Sahari sadrže 10

do 12 hiljada kubnih kilometara vode i ona se nalazi 600 metara duboko pod zemljom. Akviferi se nalaze i u Čadu, Sudanu, Nigeru, kao i Egiptu. Potrebno je samo iskopati bunare i cevovodom transportovati vodu gde treba. Priča o tome kako će se u budućnosti voditi ratovi zbog vode je delimično tačna, jer će se voditi za njenu kontrolu, a ne zato što je neće biti u prirodi.

Ne zaboravite da priroda stalno stvara i naftu i vodu i sve ostalo. Ali, međunarodni trgovci žele da oni drže i prodaju sve, pa i vodu i kiseonik.

Problem kod Libije je bio u tome što se ovi akviferi nalazili tačno ispod pustinjskog dela zemlje na jugu, dok 95 posto stanovništva Libije (od ukupno 6,5 miliona) živi u priobalnom delu. Iskopati velike bunare do akvifera i onda preseliti šest miliona ljudi u pustinju jednostavno je bilo neizvodljivo. A Libiji je voda preko potrebna, jer ima veoma male obradive površine zemlje, oko 1 posto od čitave teritorije, i hranu mora da uvozi.

I "ludak" Gadafi je odlučio da vodu iz ovih akfera jednostavno dovede do gradova i velikih naselja. A to je značilo postaviti u pustinji cevovod od nekoliko hiljada kilometara, tačnije preko 3900 kilometara. To je više nego što je cela zapadna Evropa. Ali, kad je neko "lud" i shvata da mu novac od nafte i oružije ništa ne znače ako nema vodu, ako nema svoju poljoprivredu, ako ne može da razvija sopstvenu industriju, da održava sopstveni narod onda on mora to svoje "ludilo" da primeni. I Gadafi je pokrenuo veliki projekat izgradnje bunara i cevovoda koji će transportovati vodu preko pustinje. Projekat je nazvan Velika veštačka reka (Great man-made river project).

O kakvom se magalomanskom i "ludačkom" projektu radi govore sledeći podaci. Projekat je zamišljen da se radi 26 godina u četiri faze.

Dve su već završene, a treća faza je spajanje ove dve.

Libija namerava da na ovaj način dobije 160.000 hektara obradivog zemljišta.

Oko 70 posto vode iz akvifera je namenjeno za poljoprivredu, a ostatak će ići u gradove. Za industriju, prema planu vlade, nije namnjeno ništa.

Suviše kvalitetna voda za industriju.

Čitav cevovod je građen od velikih cilindara napravljenih novom tehnologijom natezanja betona koji se transportuju hiljadama kilometara putevima kroz pustinju koji su za to izgrađeni.

Oko 3700 kilometara puta je napravljeno.

Faza jedan ima ukupno 1600 kilometara cevovoda, a faza dva ima dužinu od 2155 kilometara. Bili su u fazi spajanja kada je počelo bombardovanje Libije.

Cilindri su smešteni u rovove šest metara pod zemljom.

Svaki betonski cilindar teži 75 do 85 tona.

Cevovod je sastavljen od delova od kojih svaki ima unikatni broj i predviđeni su da traju najmanje 50 godina. Po specifičnom unikatnom boju odmah se identifikuje kad je i gde proizveden.

Za njihovo podizanje i stavljanje u rov korišćeni su kranovi od 450 tona koji se kreću po specijalno izgradjenim šinama. Žica koja je ugrađena u betonske cilindre pre natezanja premašuje dužinu od 6 miliona kilometara.

Približno 500.000 prenapregnutih betonskih cilindara cevovoda je već proizvedeno. Iz rovova za cevi iskopano je 250 miliona kubnih metara, a težina cementa upotrebljenog se meri milionima tona.

I sve je to rađeno u pustinji.

(Uporedite ovo sa običnim putevima i obilaznicama koje srpska vlada nije u stanju godinama da izgradi u sred Evrope uz umerenu klimu i obilje vode).

Libija sada već izvlači 2.5 miliona kubnih metara vode dnevno uz očekivanje da će to ubrzo narasti na 6.5 miliona dnevno.

Stručnjaci ovo slikovito prikazuju kao stalno kretanje 2,5 miliona folksvagenovih "buba" 3200 kilometara svakog dana. Ako jedan auto prosečno nosi kubni metar vode, to je oko 1100 litara vode.

Oko 1300 bunara će biti izbušeno koji bi trebalo da daju 6,5 miliona kubnih metara vode dnevno.

Na ovaj način bi se vodom snabdevali Bengazi, Tripoli, Brega, Sirta i ogromne poljoprivredne površine. Količina vode u akveferima je procenjena na količinu vode u Nilu koja protekne za 200 godina.

Pojedini stručnjaci sa Zapada, međjutim, procenjuju da će se ovaj prirodni rezervoar iscrpeti za 50 godina, dok drugi smatraju da će voda trajati preko 4000 godina.

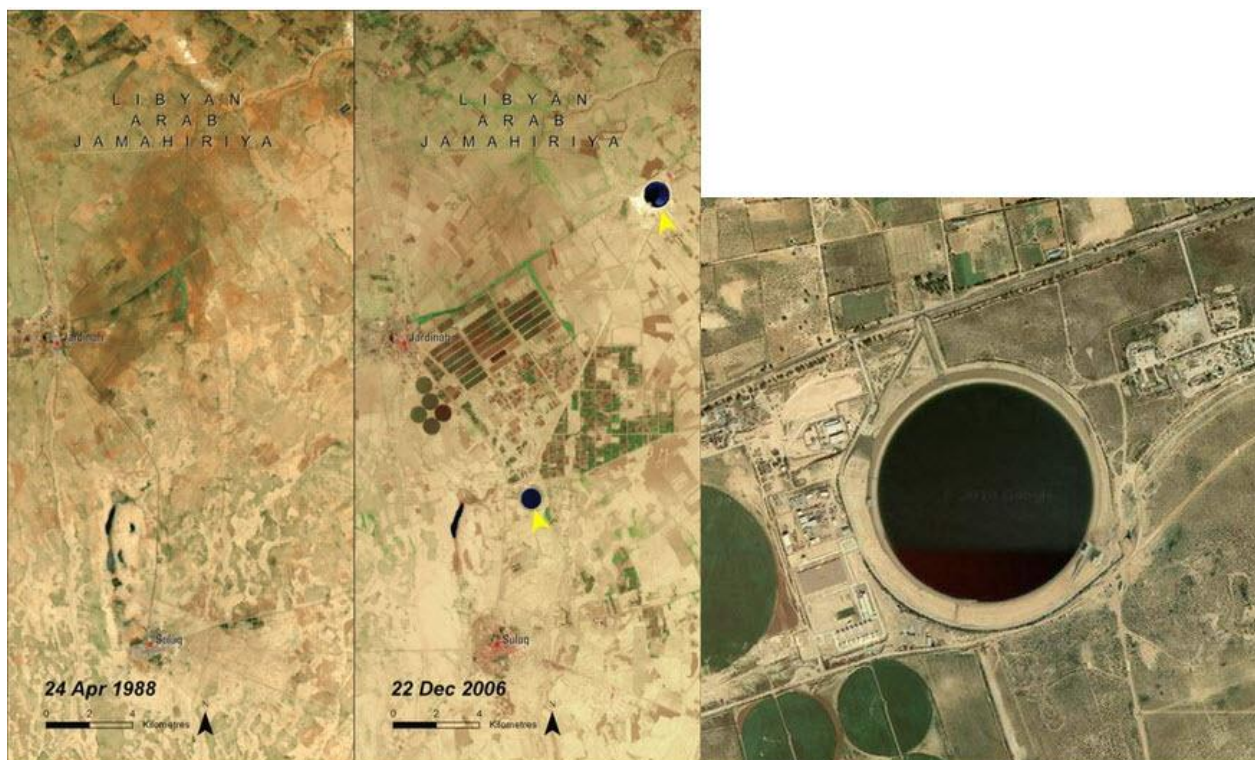
Iz bunara se voda ubacuje u rezervoare i svaki rezervoar ima prečnik od jednog kilometra i jasno su vidljivi iz Nasinih satelita, baš kao što se iz satelita vidi kako oko rezervoara i duž cevovoda sve više niču zelene površine. Sa ozelenjavanjem nastaju male poljoprivredne farme koje će se onda sve više širiti.

Cilj Libije je vremenom potpuno zadovolji svoje potrebe za usevima, a Libijci onda planiraju da sa proizvodnjom uđu i na Evropsko tržište.

Ovo se porodici Rotschild koja ima investiciju u Indiji da Evropu snabdeva voćem i povrćem sigurno neće dopasti.

S obzirom da se radio o vodi koja je stara i veoma mineralizovana, ovako uzgojeni usevi i voće imaće sigurno odličan kvalitet.

Oko 130.000 hektara pustinje će biti navodnjavano ovom vodom. Libija trenutno uvozi pšenicu, ovas, kukuruz, ječam. Blizu Bengazija su već nikli vinogradi. Libijskim seljacima će ova voda biti veoma pristupačna, jer će država cenu subvencionisati.

Libijci su u početku morali da angažuju mnoge strane kompanije i to iz Južne Koreje, Turske, Nemačke, Japana, Filipina, a pozvana je na saradnju i Britanija. Na snimcima postorenja vidi se da su sve tehničke instalacije na engleskom, ali je uglavnom primenjena nemačka tehnologija. Oko 70 procenata poslova na izgradnji cevovoda sada rade sami Libijci i sve je manje stranaca, tako da planiraju da svoje iskustvo i tehnologiju, do sada neprimenjenu, izvoze i u druge afričke zemlje koje takođe leže na akviferima. Ova tehnologija omogućava da se voda nigde ne gubi i ne isparava.

Čitava investicija trebalo bi da košta oko 33 milijardi dolara, ali će verovatno biti skuplje. Ako ikada bude završena. Finansiranje je do sada vršeno isključivo državnim beskamatnim kreditom koji je dala libijska centralna banka. A ova banka je sto posto u vlasništvu države Libije. MMF i Svetska banka su zaobidjeni. Možete već da zamislite kako su to Rotšildi i ekipa teško prihvatili. Toliko teško da se o ovom libijskom geostrateškom projektu na Zapadu jedva zna. Mediji su ga jednostavno ignorisali.

Kamen temeljac ovog projekta je postavljen izgradnjom velikog vodenog skladišta kod Brege 1984. Sada vam je jasno zašto su se tzv. "pobunjenici" (naoružani Otporaši koje finansira Sorošov fond za "Otvoreno društvo" tj.

fond za trgovačku zemlju bez granica) navadili na ovu luku i zašto je Gadafijeva narodna vojska sve to morala da minira.

I kada ove izdajnike i ostale plaćenike koje plaćaju Rotšildi preko svog agenta Soroša i političkih marioneta u Lononu, Parizu, Vašingtonu itd. (koji troše za ovo i novac iz državnih budžeta zapadnih zemalja) ubije neka mina ili bomba, svi udarni mediji na Zapadu izveštavaju da Gadafi "tiranin" ubija sopstveni narod. U stvari pobunjenici preko nekakvog Nacionalnog Tranzicionog Saveta (!) žele da uspostave novu vlast koju će onda prihvatiti (i dati joj legitimitet) "demokratski svet" preko marionetske institucije nazvane UN (kojom upravlja trgovački kartel iz Londona poznat pod imenom "KRUNA") i oni će onda da privatizuju ovaj veliki vodeni cevovod za interese možda francuskih korporacija od kojih tri najveće (Veolia, Suez Ondeo i Saur) danas drže 40 posto svetskog tržišta u poslovima sa vodom. Da li je zato Sarkozy bio najgrlatiji u ovoj borbi za "oslobadjanje" Libije jer nije za francuske firme, prilikom nedavne posete Gadafiju, dobio dovoljno veliko parče "vodenog kolača"? Zato ovaj cevovod još nije bombardovan. U stvari, on je po izveštajima koje je jedino objavila ruska Pravda na engleskom u jednom delu ipak razoren. Ali, stvarna šteta je za sada nepoznata. Kakvo obrazloženje za ovakvo razaranje vodenih resursa može da ima NATO? Nikakvo, naravno. I zato je to na Zapadu opet tajna i razmere ovog potpuno nehumanog NATO pohoda za sada nisu poznate. Ovaj vodeni cevovod ide paralelno sa gasovodom i naftovodom i Libija je već do sada pretrpela katastrofalnu infrastrukturnu štetu. Razaranje libijske ekonomije zapravo jeste glavni cilj NATO intervencije.

A zašto?

"MALI" SUKOB MEDJU POSLOVNIM PRIJATELJIMA

Poznavaoci Gadafijevog biznisa znaju da je on bio veoma vešt političar (čitaj trgovac jer to je politika) i veoma aktivan i u onome što se zove korupcija lakomih državnika. To je, takodje, mogao naučiti od J. B. Tita (koji je preko svojih tajnih službi takođe potplaćivao mnoge afričke, latinoameričke "revolucionare"), ali i od Rotšilda, sa kojima je Gadafi takođe bio u biznisu i evidentno je bio uvaženi poslovni partner londonskog trgovačkog transnacionalnog kartela. I jednog sina je školovao u Londonu. Ako je finansirao predizbornu kampanju Sarkozija (kako to tvrdi njegov sin Saif), to je od njega kartel možda i tražio kao prilog za "našu stvar" tj. "našeg čoveka" na funkciji francuskog predsednika. Koliko je i na koji način Gadafi finansirao Barluskonija, Buša, Blera (koji mu je bio neka vrsta "poslovnog kurira") može se samo nagađati.

Gadafijev sin Mutasim u evropskom odelu sa Hilari Klinton 2009. Obratite pažnju na njegovo gospodarsko držanje sa rukama na leđima. Da li su u SAD pokušali da ga zavrбуju da svrgne svog oca jer razne obaveštajne službe godinama upravo nastoje da porodicu Gadafi razjedine? On je danas ipak u Libiji kao savetnik za nacionalnu bezbednost.

Getty Sin Saif
Gadafi je londonski djak (ekonomskog instituta kome je donirao veliki novac i sad se institut od toga ogradjuje). Najviše javno istupa i navodno je vidjen za naslednika čelne pozicije u porodici Gadafi. Saif bi da ga prihvate u Londonu kao čoveka promene koji neće ići očevim "diktatorskim" stopama već će uvesti demokratiju. Ali, NEKOME u Londonu ovo više deluje kao smicalica Gadafijevih kako bi i dalje ostali na vlasti. Moamer ima sedam sinova i jednu kćer.

Moamer El Gadafi je očito čovek koji je znao da je državna politika trgovačka igra u kojoj pobeđuje onaj koji je najbolji prevarant i koji zna da se u toj igri sve podmazuje sa parama. A pare je Gadafi imao u izobilju pa je time i ušao u visoke poslovne vlastelinske krugove. Pored toga podatak da su mu baka i majka Jevrejke (što tvrde neki izraelski izvori), govori da je imao sve

predispozicije da bude [poslovni partner globalne oligarhije](#). O tome gde je sve investirao novac od nafte, običnim ljudima je nepoznato. Ali, investicije su ogromne širom sveta (posebno u Italiji), kao i bankarski računi. Na žalost Gadafi je samo prevideo jedno od zlatnih pravila pravih vladara: nikada ne investiraj tamo gde nemaš kontrolu nad vojskom i obaveštajnom službom.

Ali, poslovni partneri mogu da uđu u sukob interesa. Kada se vlastelini sukobe, narodi i države se uvode u ratove. U slučaju Libije zato razlog za njeno bombardovanje i gnev (koji potiče iz Londona) može se naslutiti iz namere Gadafija da ovom trgovačkom i lihvarskom kartelu na čelu sa Rotšildima zada težak udarac.

GADAFI JE ŽELIO AFRIČKI MONETARNI FOND I NOVU MONETU

Naime, ogromnim novcem koji je Libija zaradila od nafte vođa revolucije je decenijama marljivo kupovao i zlato. Koliko tačno ima zlata u Libiji niko ne zna, ali MMF procenjuje da imaju oko 4,6 miliona unci, a to je blizu 144 tone. To na tržištu trenutno vredi preko 6 milijardi dolara. I Libija ga najvećim delom čuva u svojim sefovima u Libiji, a ne u Švajcarskoj, kao što moraju ostale porobljene i vazalne zemlje. Samo dvadeset zemalja u svetu ima veće zlatne rezerve. Britanija, na primer ima duplo više, ali i deset puta veći broj stanovnika. I Alžir ima ogromne količine zlata. Sa tim zlatom koje su vodeće afričke države nagomilale, Gadafi je predložio stvaranje Afričkog monetarnog fonda (u koji MMF neće moći da pristupi) koji bi onda mogao da emituje sopstvenu afričku monetu u čijoj osnovi bi bio - zlatni islamski dinar. Reč dinar znači zlato.

I afrička nafta bi se onda prodavala samo za ovu monetu. I svi koji žele afričku naftu morali bi prvo da kupe ovaj novac. [I spekulativnim naftnim dolarima i evrima bi bio kraj](#). Baš kao i londonskim lihvarima. I Gadafijevi bi preuzeli bankarski tron Rotšildima. U islamu je lihvarenje, odnosno prodaja novca sa interesom zabranjena. I u Libiji je najstrože zabranjeno davati kredit sa kamatom. Islamski dinar bi zato bio veoma stabilna moneta, a beskametni krediti bi bili veoma podsticajni. I sve više poslovnih ljudi u svetu to podržava i više veruje islamskim bankama, jer to nisu banke za golu pljačku već za stvarni razvoj biznisa.

Inače, Kina je postala strateški partner Libije broj jedan i to je Gadafijevo ogromno tržište. A ko ima takvo tržište taj je car. I Rotšilde zanima upravo to tržište. I pala je odluka da se Gadafi malo "išamara" i da se ubedi da se skloni iz biznisa i da mu se izbaci iz glave ideja sa pravljjenjem novog monetarnog fonda. Afrika mora ostati zemlja porobljena. A Gadafi je praktično sebe nametnuo kao lidera čitave Afrike.

I Rotsildove političke marionete su aktivirane.

Sve ove političke marionete (koje mediji predstavljaju kao najznačajnije državnike sveta) odmah su se povinovale zahtevu londonskog kartela koji je naložio da se Gadafi mora skloniti sa vlasti i formalno su odobrile vojnu intervenciju koja uključuje razaranje Libije i ubijanje civila u cilju zastrašivanja naroda. Čak ni dobitnik Nobelove nagrade za mir nije smeo da se usprotivi, već je pozvao na "oslobadjanje" Libije od "diktatora". I Rusija je ovo podržala. O tome kakav je interes Rusije da podržava ovu NATO intervenciju, samo još najzagriženiji rusofili nastoje da dokuče ne želeći da prihvate surovu istinu da je i "majčica Rusija" nakon Oktobarske revolucije postala još jedna kolonija trgovačkog Londona. Svi njeni KGB tajkuni su u službi Londona. O tajnim poslovima Deripaske i Rotsilda uz posredovanje člana Blerove vlade, a sada člana Doma lordova, Pitera Mendelzona i (Gidiona) Džordža Osborna bitanska štampa se dugo bavi. Mendelson je posredovao i u biznisu Deripaske i Gadafija, pa se nagadja da ga finansira porodica Rotsild (čiji je Deripaska tajkun). Britanski premijer Kameron sada javno kritikuje Mendelzona što je britanskim kompanijama pravio biznis sa libijskim "diktatorom". (Naravno, to su političke fraze za "malu decu" koja veruju u britansku demokratiju, vladu i parlament. Cvrc!). Politika je isključivo biznis.

I to je razlog zašto se zapadne "demokratije" sada "brinu" za ljudska prava Libijaca i njenih suseda, zašto finansiraju pobunjenike (zapravo plaćenike koje ubacuju preko Tunisa i Egipta, gde su svrgnuli Gadafijevog saveznika "tiranina" Ben Alija i egipatskog predsednika Hosni Mubaraka, "despota"). Glavni cilj je očito bio Gadafi. U stvari, pobunjenici (kao mala grupa koja svakodnevno demonstrira ispred ambasade Libije u Londonu i snimaju je svi svetski mediji) više su strani plaćenici jer je Libijce veoma teško podbosti protiv sopstvene zemlje. Kako formirati Otpor protiv države u kojoj svi imaju besplatnu zdravstvenu zaštitu, besplatno školovanje, malu nezaposlenost i u kojoj je prošle godine svaki stanovnik na poklon dobio 500 US dolara? Libija je bila veoma prosperitetno socijalističko društvo, praktično bez kriminala i nasilja. Zato agenti CIA i MI6 oko nje pletu mrežu već trideset godina.

Grupice libijskih demonstranata plaćenika poziraju demonstrirajući dok ih slikaju (i kadriraju) kamere Mardokovih udarnih medija i predstavljaju širom sveta kao gomilu protestanata protiv "diktatorskog" režima u Libiji.

Ovi Sorošovi Otporaši koji su osnovali svoj Nacionalni Tranzicioni Savet nameravaju da čim preuzmu vlast osnuju novu Centralnu banku u Begaziju (za račun Rotšilda i Londona) i novu naftnu kompaniju koju će onda privatizovati kao i vodovodne sisteme. Samo im je važno da Gadafi ode i narod prihvati na vlasti nekog Libijskog izdajnika, poput Tadića i Dinkića i poveruje im na prazne priče o medu i mleku koje će poteći, a koje u Libiji već odavno teče upravo sa "ludakom" Gadafijem na vlasti.

Iste takve grupice nekakvih pobunjeničkih snaga, koje ratuju u patikama i farmerkama bez adekvatne vojne opreme (svaki vojnik zna da je ovo nemoguće) samo su manekeni za slikanje za potrebe globalističkih medija. Pitanje je koliko je medju njima zaista Libijaca. Oni što "oslobađaju", ubijaju, opkoljavaju i razaraju su isključivo NATO snage i njihovi profesionalni ratnici koji se kao bezbednosne snage privatnih korporacija polako ubacuju u Libiju i regrutuju preko Blackwater-a ili [Dyncorp-a](#). I njihove fotografije niste videli. Veliki haos će svakako izazvati i to što i porodica Gadafi može imati ovakve privatne visoko obučene plaćenike.

U stvari, Gadafi je primer veštog vlastelina koji zna da njegova moć počiva i na zadovoljnom narodu i zdravoj ekonomiji i zdravim finansijama, a ne na iluzijama o ekonomiji i "demokratiji" u kojima žive Zapadnjaci porobljeni teškim kreditima i prestrašeni terorizmom i "fanatičnim islamistima" koji stalno prete da im unište njihovu "bajnu" demokratiju. Da bi taj strah kod zapadnjačkih podanika održavali, Evropa i SAD su napunjeni lažnim azilantima islamistima, uglavnom kriminalcima kojima je neko obećao na Zapadu med i mleko, a zapravo ih drži getoizirane i izložene tiraniji. Onda, kada im zatrebaju da terorišu Evropu - tajne agenture jednostavno zapale fitilj i aktiviraju ih. U Londonu su ovakvi useljenici u Totenhemu upravo vešto iskorišćeni od strane policije da zastrašuju Engleze i Evropljene prikazujući se kao netolerantni, kulturno neprilagođeni nasilnici i pljačkaši.

Tako su ovi "islamisti" u Evropi sve ono što nisu u libiji, u Iranu, i što nisu bili u Iraku. I Evropa se tako drži u stalnom strahu od arapskih i afričkih "ludaka" i "tiranina". Jer, strahovlada i tiranija je jedini način vladavine koji se u Evropi i SAD održava već vekovima. I to diktiraju mozgovi Vatikana koji veruju da je batina iz raja izašla. Baš kao i zmija.

Sa tim strahom se eliminiše i mogućnost ulaska islamskog zlatnog dinara u svetske finansijske tokove kao monete koja bi bila u Evropi i SAD prihvaćena baš kao i islamski način bankarskog poslovanja - **BEZ KAMATA I STVARANJA VREDNOSTI IZ NIČEGA .**

A lihvarska ekonomija bez kamate je za londonski kartel - **PROPAST.**

Gadafi tvrdi da će se boriti do kraja za "svoj" posed - Libiju. Koliko će uspeti?